

Koncertekről a Művészetek Palotájában

Érthető és indokolt, hogy a hazai hangverseny-látogatók figyelmének közép-pontjába februárban és március elején a Nemzeti Hangversenyterem került. A próbaüzem idején számos zenekar élt a lehetőséggel, hogy az új akusztikai környezettel ismerkedjen – vagy inkább: vállalkozzon egyfajta megmérettetésre. Az általános érdeklődés légkörében munkálhat a kísérletezőkedv, de hasonlóképp elfogadható a „biztosra menés” gesztusa is.

A Művészetek Palotájában került sor a **MÁV Szimfonikus Zenekar** két bérlete (az Erdélyi Miklós-bérlet és a Lukács Miklós-bérlet) tulajdonosainak az ajándékhangversenyére. (Jogos volt az aggodás: a Zeneakadémia nagytermét kétszeresen megtöltő publikum nem fér el Budapest legnagyobb hangversenytermében – így azok a zenebarátok is egy ajándék-jegyet kaptak csupán, akik mindkét bérlet tulajdonosai. S valóban, alig néhány hely árvalkódott.)

Február 17-én a zenekar vezető karmestere, Gál Tamás irányításával Verdi: Requiemje csendült fel. Ünnepi alkalom, ünnepi műsor. Az ismert kompozíció előadásakor egyszerre „vizsgázhatott” a terem és az interpretáció. Kiválóan!

Minden hallatszik – a kevéssé vajtűlű számára is szinte önként adódik a „hallásgyakorlat” lehetősége. Aki korábban a műre koncentrált, pusztán a szép hangzásokban kívánt megmerítkezni, új részlet-szépségeket fedezhet fel magának. Hasonlóképp valamennyi közreműködő számára feltehetőleg élményt jelent ez az akusztikai közeg. Minden „teresebben” szól – a nagylétszámú előadói gárdának sem kell összezsúfolódnia – igaz, ez fokozott figyelmet igényel. Gál Tamás biztos kézzel uralta a helyzetet, a zenekar koncentráltan, felelősségteljesen muzsikált. A hangzás dinamikai skálája hihetetlenül széthúzódtott, a leheletnyi halk gesztusoktól az utolsó ítélet víziójának monumentális freskójáig. Bizonyára sokan „vártuk” a Tuba mirum tételt, s várakozásunkban nem is kellett csalódnunk.

A szólista-választás érdekességéért felfigyelhetünk arra, hogy Cserna Ildikó és Wiedemann Bernadett hangszíne-tónu-

sa milyen jól illeszkedik. A magvas, mégis bársonyos puhaságú alt felett biztonsággal szárnyalt a szoprán megannyi dallamíve – csak a Libera me kezdetének recitált fohásza sikeredett halványra. Bándi János tenorja inkább átható színével hatott, semmint a koncentrált megformálással – Kováts Kolosnál pedig épp ellenkezőleg, a bensőséges atmoszféra ragadja meg a hallgatót. Az est legnagyobb élményét azonban a Magyar Rádió Énekkara jelentette. Minden a helyén volt; semmi sem sikkadt el, de nem is lett túldimenzionálva. Az ilyen átélt előadások erősítik meg az élő zene erejébe vetett hitet; amikor az itt és most (ott és akkor) pillanatnyi teljesítménye maradandó hatását nem tudja elhomályosítani a legprofibb-perfektebb hangfelvétel sem. Mert nem összemérhetőek.

*

A hazai szimfonikus zenekarok között dicséretreméltó vállalkozókedvvel rendelkeznek a **Pannon Filharmonikusok** – Pécs elsőként hirdetett meg négy koncertből álló bérleti sorozatot a Nemzeti Koncertteremben. Az első háromra a próbaüzem idején került sor, az első kettőt az együttes vezető karmestere és zeneigazgatója, Hamar Zsolt dirigálta. A szellemes-frappáns műsorösszeállítás a „Párok játéka” nyitókoncertjén, január 28-án „A Víz” tematikát járta körül, a február 18-i est programja „Az Álom” köré koncentrált.

Nem kis feladat elé állítja muzikusait Hamar Zsolt, aki a mérce mind magasabbra emelésével remélhetőleg minőségi változást tud elérni. Nemcsak műsorpolitikájában céltudatos, hanem abban is, hogy a betanító munkára és a művészi teljesítményre hasonlóképp koncentrált. Az igényesség mutatkozik meg a ritkák(bba)n játszott kompozíciók műsorra tűzésében – de abban is, hogy alaposan kidolgozza játékosaival a komolyzenei örökzöldeket is. És ha a Moldvával nem is mondott újat, a hangulatos mű inspirálhatja a zenekart olyan erőpróbákra, mint amelyet az első esten Debussy műve, A tenger jelentett.

Összességében megoldottabbnak mondható a második est műsora. Mendelssohn: Szentivánéji álom – nyitányában van még

tennivalójuk a hegedűsöknek (hogy ne éppen hogy csak együtt legyenek a szólások, hanem valamennyien átvegyék a zene szívdobbanását), de Hindemith: Nobilissima visionéjával nemcsak ismeretterjesztő funkciót töltöttek be, hanem emlékezetes-szép pillanatokot okoztak. Rimszkij-Korszakov páratlan hangszerelő művésze valamennyi résztvevő számára tanulságos: a dirigensnek, s a hangszereknek egyénileg és szólamonként.

Hamar Zsolt jó érzékkel adagolja a technikai és zenei kívánságait; miközben jobb kezével formál, bal keze mozdulataival emocionálisan inspirálja játékosait. Tehát, több szinten „bebiztosítja” a folyamatokat, s épp ennek a gördülékenységnek a jóvoltából hajlandó a hallgató a hangzás apró korrekcióira. (Tény, hogy e Koncertterem „leleplező”; semmi sem marad rejtve azokból az apróságokból, amelyekre, más termekben, aligha terjedne ki a figyelem. Viszont épp ebben van óriási erénye is: tanítja a mindenkori előadókat!) Szép szólisztikus teljesítményeket hallhattunk, amelyek beleágyazódtak az összhangzásba, de sohasem váltak jelentéktelenné. Hamar engedi kibontakozni muzikusait, rájuk bízva az egyéni-szép dallamok megformálását – más kérdés, hogy például a Seherezádeban talán erősebb beavatkozás jót tett volna Gyermánné Vass Ágnes tónusosan megszólaltatott hegedűdallamának.

*

Február 23-án a **Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara**, Szabadi Vilmos szólójával, Jurij Szimonov vezényletével adott Mendelssohn-Bruckner estet a Nemzeti Koncertteremben. Ismert-kedvelt és ritkán hallható kettősségén alapult a műsor. A Hebridák-nyitány és az e-moll hegedűverseny után erőteljesen megváltozott a tónus, Bruckner: IX. szimfóniájával.

Szimonov a zenekari játékosok körében is népszerű karmester. Lényével az első pillanattól az oldottság légkörét sugározta. Elegáns mozdulatai szinte szuggerálták a közös tudás érzetét; tudjuk, miről van szó – ez a meggyőződés hatotta át a zenekari játékosokat csakúgy, mint a közönséget. Ezen az estén korántsem a terem játszotta

a főszerepet; része lehet ebben annak a specifikumnak, ami a rádiózenekarok sajátja. Aki a virtuális akusztikai térben ott-honosan érzi magát, tudva, hogy mást hall és más fog szólni a felvételen – nos, azt csupán lelkesítheti bármiféle akusztikai „többlet”. Mintha korántsem tűnt volna az előadók számára kihívásnak itt játszani – otthon érezték magukat, mint egy kényelmes stúdióban. Talán túlzásba is vitték ezt a jó érzést, amikor a hegedűverseny nem egy helyén ugyancsak külön utakon jártak, mint a szólista. Szimonov pedig tudta, hogy a fontos pillanatokban találkozni fognak, s így is lett!

Szabadi Vilmos hegedűhangja kristályfénnyel világít, mint valami természeti jelenség, azt az érzetet kelti hallgatóságában, hogy meglévő hangzás kel mindannyiszor életre. Tehát a „csinálás”, a hangképzés gondolata fel sem vetődik – ez a tónus gyönyörködtetésre való.

A koncert második részében elismerésre méltó teljesítményt produkált a zenekar. A Bruckner-szimfónia tételei igényes játszanivalót jelentenek. Imponáló egymásra-figyeléssel, már-már kamarazenei kidolgozottsággal követték egymást a felsejlő, vagy hosszasan végigvezetett zenei gondolatok. Szimonov elemében volt, amikor plasztikussá formálta az egymást követő, hol kontrasztáló, hol kiegészítő-kommentáló vagy épp elmélyítő szakaszokat. A hangvarázs sokáig lekötötte a figyelmet, bár – valljuk meg – egy idő után fárasztó a bruckneri epika monumentalitása. Ezen az estén azonban inkább lenyűgözött, oly magától értetődően vezették az előadók a szerző szándékának megfelelően a hallgatóságot. Az is az előadás színvonalát dicséri, hogy szinte megszűnt az időérzékelésünk; pontosabban, hallgatólagosan elfogadtuk, hogy eme mondanivaló kifejtéséhez nem elégségesek a kisebb lélegzetű formák.

*

Február 26-án, szombaton Haydn: Teremtését tűzte műsorra a Vox Humana-bérlet keretében a **Budafoki Dohnányi Ernő Szimfonikus Zenekar** és a Budapesti Akadémiai Kórustársaság. Az est dirigense Hollerung Gábor volt, szólistaként Cserekyei Andrea, Szappanos Tibor és a német Peter Lika lépett fel.

Több zenekarunk első vagy csaknem első koncertjét hallva, váratlanul nagy csatlódást okozott ez az est. Vélhetnénk: a nagylétszámú együttesek kényelmesebben

elférnek (szép számban vonultak fel ezúttal a dalosok!), s a debütálás izgalma-öröme lelkesedéssel tölti el őket (ha már Hollerung Gábor állandóan magas hőfokon izzó inspirálásához hozzászoktak, s szinte természetesnek tekintik). Sajnos, korántsem így történt.

A zenekarra nem lehetett ráismerni! A többség meredten bújta a kottát, és értetlenül, bár minél pontosabban igyekezett megszólaltatni a látottakat. Nem néztek a karmesterre, aki pedig olyannyira igyekezett felrázni a „zsibbadásban veszteglő” hangszereket, hogy néha veszélybe került a tenorista kottapultja (márpedig ennyi helyen igazán el lehet férni). Féltre téve a tréfát, hiszen szomorú tények ezek: a többé-kevésbé megoldott feladatok a zenei felkészületlenséget demonstrálták. Pedig Haydn szokás valamennyire (jó esetben hallomásból is) ismerni, a Teremtés pedig ebben az évadban több remek előadásban hangzott fel a Zeneakadémián. Mintha az indifferens arccal játszó hegedűsöknek fogalmuk sem lett volna arról, hogy miről énekel éppen a szólista vagy a kórus, csupán dekódolták a kottával lejegyzetteket, számukra értetlen üzenetként továbbítva. Még amikor követték is a kottabeli utasításokat, gyakran csúnya hangok születtek. De többnyire nem kellett alaposabb műismeret vagy zenei tudás annak észrevételéhez, hogy hemzsegnek a pontatlanságok. Ez annál is érthetlenebb, mert Hollerung Gábor irányítása biztonságot sugároz (persze, ahhoz a játékosoknak is látniuk kellett volna). A kaos ezúttal nem múlt el a világossággal. A nagy C-dúr „fényakkord” legfeljebb nagyon hangos volt, hatását tekintve elenyésző. Az ellenpólust a kórus adta. Igaz, Hollerung mindig kitüntetett figyelemmel irányítja őket, de itt valóban volt hallható eredménye igyekezetének. Többnyire sikerült lelkesíteni a nagylétszámú énekesek csapatát – ha közben el-elméláztak egy-egy szakaszban, legalább nem tettek a dirigensi kérés (a szerzői szándék) ellenére. Igaz, a pregnánsabb szövegmondás jót tett volna – de az nem artikulációs vagy logopédiai, hanem szöveg-értési feladat, sőt, a zenei hangfestés szemantikai értése szükséges hozzá.

Erre adott nagyformátumú példát a vendég-basszista. Az ő értelmezésében az oratórium: színpad nélküli opera, ahol tehát arra van szükség, hogy a látvány segítése nélkül, kizárólag hanggal adjunk világ-színházi élményt. Nem a kottaképet

keltette életre, hanem azt a mögöttes tartalmat, amelynek megszólaltatását írta elő a szerző. Hangfestő, máskor hangulatfestő, s a dinamika változtatásával szinte dramatizál – s teszi ezt a historikusok számára is példamutató artikulációval. Külön intellektuális élményt okozott a formálás; a visszatérő formulák (pl.: „és úgy lőn), vagy a III. részben a különböző megszólításokat bevezető „Ti” odaforduló gesztusa. A második részben neki még a zenekart is sikerült elvarázsolnia; a hegedűk nélküli vonóskari kíséret olyan volt, amelyet a mű egészében elvártunk volna. Szappanos Tibor tenorja ígéretes hanganyag; határozottan van érzéke a recitativókhoz, ám az ariózus részekben a nagy hangközugrások kizökkentik abból a megbízható nyugalomból, amellyel a lépbőbb szakaszokban atmoszféra-teremtésre is képes. Cserekyei Andrea előadásából az odaadó jelenlét hiányzott, így főképp olyan helyeken nem tudott meggyőző lenni, amikor a szöveg szerint pozitív tartalmakról énekel (örömem, boldogságom, dicsőségem). Mintha maximális törekvése arra irányult volna, hogy hangilag-pozícióban jól érezze magát. Ez pedig, monumentális kompozíció esetében, mindenképp kevés.

Ugyanakkor, minden monumentalitása mellett, Haydn oratóriuma egyúttal kamarazenei érzékenységet is kíván. Ádám recitativójában (no. 31) külön utakon járt a fortepiano és a szolisztikus cselló – nemcsak egymástól, de gyakran a basszistától is.

Siker, persze, lett (Haydn meg is érdekelte, és a basszista is) – tapsolt a közönség talán azért is, hogy ismételten próbára tegye az akusztikát. Pedig már a mű kezdetén vizsgáztatták köhögéssből-krákogásból, olyan tapintatlan hangoskodásból, amelynek egyetlen forrása a kulturálatlanság. Lehet, hogy sokakat csak a terem újdonsága vonzott? A karmester pedig mosolyogva hajlongott – mi mást tehetett volna...

*

27-én folytatódott az értetlenkedés kora. Ezúttal a **Miskolci Szimfonikus Zenekar** adta fel a leckét: miért nem szólaltatják meg azt, amit karmesterük, Kovács László kér. (Egyelőre nincs megfejtés!)

Több évtized távolából eszembe jutott egy régi történet. Amikor egykori zeneiskolai tanáromat (zenekari harsonást) megkérdeztem, hogy hogyan tud a rezes-kar karmesterük beintésére egyszerre belépni,

csacska zongorista-növendéknek kijáró szeretetteljes oktató mosollyal mondta: összenézünk.

Nos, ezúttal (csakúgy, mint előző este) olyan dirigens állt az emelvényen, akire visszanézni kellett volna. Hogy ez miért nem jutott mindenkinek eszébe...

Az est második felének Mendelssohn-műsora kizárólag kritikus hallgatókat kaphat. Hiszen az áttetsző szépségű, néha borongós, legtöbbször azonban fénybenragyogásban fürdő muzsika kizárólag akkor hatásos, ha a szerzőtől a hallgatógig rövidzárlat-mentes a szólamok útja. Ha nem oltják ki egymás hatását, s ha egyik-másikuk nehezen megszerzett örömét nem rontja el csúnya hangszíni belépéssel egy harmadik.

A vonóskaron belül a mélyvonósok mutatkoznak alkalmazkodóbbnak (a brácsások néha tetszéssel vonták magukra a figyelmet), igyekeztek szép szólistikus teljesítményt nyújtani a fafúvósok – azonban a rezések játékanak minden hiányosságát felerősítette a jó akusztikájú terem.

Ugyanakkor tagadhatatlan, hogy a játékosok szólamtudása korrekt felkészültségről vall – csak épp az érthetetlen számomra, hogy miért nem engedik hatni, még magukra sem, a gyönyörű muzsikát. Mert igazából akkor értékelhető a kottakép pontos visszaadása, a gondos artikuláció és frazeálás, ha annak értelme van, azaz, általa kifejez (formál) az előadó.

Csajkovszkij: Rómeó és Júlia – nyitányfantáziája esetében a visszafogottságot az elfogultság számlájára próbáltam írni, majd Saint-Saëns: a-moll gordonkaversenye következett, Fenyő László gyönyörű tónusú szólójával. A liszti versenyműfelépítést követő, egyetlen jelentős terjedelmű tétel, benne jól elkülönülő szakaszokkal, s erősen kispórolt lírai mozzanatokkal, odaadó figyelemre készítette a hallgatót. Fenyő László egy interjúban évekkal ezelőtt elmondta, hogy ő a hang szépségét keresi mindig. Mint fellépései mutatják, rendre meg is találja. Ráadásul ez a tőle megszokott, ugyanakkor megszokhatatlan szépség sohasem öncélú; ezt használja eszközül a megértett és magáévá tett mondanivaló közlésére, továbbadására. A taps alatt (amelyet, sajnos, nem követett ráadás) profánul arra kellett gondolnom: ilyen kvalitású művésznek még a skálázását is élvezet lenne hallgatni.

Az est másik nagy élményét Kovács László jelentette. E tágas teremben otthon érezte magát, mozdulataival alkalmazko-

dott a megváltozott körülményekhez, s egyszerre tudott irányító és a hallottakra reagáló dirigens lenni. Öröm volt látni (aki nem látta, annak: érezni) azt a szeretetteljes figyelmet, amely egyaránt irányult a kompozíciókra és az előadókra. Differenciált irányítása klasszikusan fegyelmezett, ugyanakkor mozdulatai nagyságának hirtelen változtatásával az emocionális történések területén is vezette a zenekari tagokat. Kár, hogy adj'Isteneire nem érkezett megfelelő fogadj'Isten.

*

Március 2-án kiderült a propaganda haszna; a koncertkalendáriumban szerepelt, a Nemzeti Hangversenyterem első programfüzetében viszont nem – részben ezzel magyarázható a mérsékelt érdeklődés a **Szombathelyi Szimfonikus Zenekar** fellépése iránt. Pedig érdemes lett volna meghallgatni, hogyan csendül fel Pál Tamás irányításával Mozart és Rimszkij-Korszakov muzsikája. Akkor is, ha olyan produkciót kaptunk, ami szinte független a megszólaltatás helyétől. Tény, hogy az első-ismerkedő koncert esetében (minden együttesnél) fokozottan érvényesül a próbalehetőségek egyébként is sokat hangoztatott hiánya; s amennyiben az akusztikai szempontok háttérbe szorultak, érdemeiből magára a teljesítményre koncentrálni.

Ebben az esetben az sem könnyű. Ha elfogadjuk adottságként, hogy vannak diákok, akik inkább szóban illetve írásban tudnak vizsgázni, s további kategóriaként a teszt-bajnokokat (akik sikeresen helyezik el x-eiket, ám ha valaki belekérdez...), megállapíthatjuk: Szombathely az értő kottaolvasók találkahelye. Pál Tamás – tudom, nem újdonság – varázsló, akit érdemes követni. Szép tájakon vezet útja, s a szépségekben való gyönyörködésre is ad időt. Ugyanakkor, nem lenne hátrányos, ha időnként hátránézne, követik-e, s netán külön törődne a lemaradókkal.

Az interpretációt korántsem a terem adottságainak megfelelően alakították ki – kész terméket hoztak, amit itt csomagoltak ki. A konkrét környezet figyelmen kívül hagyásának következménye, hogy az üstdob aránytalanul hangos volt, míg például időnként a népes hegedű-szólamokat – úgy dinamikában, mint a hang magvasságát tekintve – kevésnek éreztük.

Természetesen a Mozart-részt kisebb apparátus szólaltatta meg; érzésem szerint a további létszámcsoökkentés jót tett volna a Figaro-nyitánynak. A rendkívül igényes

muzsika, ahol a legkisebb pontatlanság is észrevehető, a Nemzeti Koncertteremben feltárta, hogy gondok lehetnek a szólampróbákkal, netán a szólam-vezetéssel – lehetetlenség, hogy az amúgy szép hangon, és főként értőn muzsikáló hegedűsök ennyire ne tudjanak közös tempót találni. Az embernek az volt az érzése, hogy azt kellene mondani: „na most még egyszer” – s talán helyre kerülne minden.

Unos-untig hangoztatjuk: Mozart muzsikáját az operái ismeretében lehet igazán megérteni. Ilyen szempontból viszont remek (elsősorban érdemi!) teljesítményt nyújtottak, s az Esz-dúr Sinfonia concertantét úgy játszották, hogy aki hallotta ezt az előadást, azt nem kell hosszasan győzködni arról, hogy létezik „hangnemszimbolika”. A szólistákat is helyi erőkből állították ki: Lakatos Mihály (oboa), Kerti Áron (klarinét), Janzso Péter (fagott) és Kovács Róbert (kürt). Szívesen mentegtem az apróbb dinamikai kiegyenlítetlenséget az ismeretlen helyszínnel, bár véleményem szerint a dirigens itt-és-most változtató szándékait képesek lennének követni a muzsikusok. De ő is hajlott a „késztermék” bemutatására, vállalva annak kevésbé előnyös tulajdonságait, jellegzetességeit is.

Az est második felében, a Seherezádészt hallgatva értékelhettük igazán Pál Tamás koncepcióját. Mese volt ez a zene, az első hangtól az utolsóig, amiben megunhatatlanul lehet gyönyörködni. Sőt, gyönyörködünk akkor is, ha erre nincsen maradéktalanul lehetőségünk. Kollektív zenélést hallottunk ismét, amikor mintha mindenki mindig „képben lett volna” – más kérdés, hogy e hangzó meséskönyv némely színei kívánnivalót hagytak maguk után. Bozsodi Lóránt hegedűszólóján érződött a rendszeres kamarazenei gyakorlat csakúgy, mint a perfekt hangszertudáson túl a hangszínerzékenység, az értékes tónus iránti igény is. Mégis, néha ő törte meg a mesefolyam varázsát, szólóját hallva ritmusképletekre, játékmódokra, a változatos artikulációra – tehát a zenélés reális világának megannyi fontos apróságára – kellett gondolni. Mintha könyvből olvasná a mesét.

Nem hallgathatjuk el, hogy a fúvósok teljesítménye kiegyenlítetlen volt – talán szigorúbb próbálétkörben helyükre kerülne a pontatlanságok, s kiderülne, szebb megoldásnak mikor van személyi korlátja, s mikor csak igénytelenségre vezethető vissza, már-már rutinból való játékra.

Szívesen kívánnám: bárcsak lenne módjuk a közeljövőben többször előadni ezt a műsort – ha nem félnék attól, hogy az egyes koncertek között (többé-kevésbé tudott anyagról lévén szó) nem kerülne sor igényes csiszoló műhelymunkára.

*

Jól kezdődött a március a **Pannon Filharmonikusok** – Pécs számára: március 4-én Hansjörg Schellenbergerrel méltán nagy sikerű koncertet adtak a Nemzeti Koncertteremben. Vélhető, hogy sokat tanultak a kitűnő akusztikájú teremben-teremtől, ahol minden apró pontatlanság felnagyítva hallatszik, ugyanakkor inspiráló lehet az a többlet-élmény, amit egymás szölamainak követése ad. (Ez utóbbit csak feltelezem, hiszen csak a nézőtér külön-

böző pontjairól ismerhetem az akusztikát, a pódiumról nem.)

Mindenesetre, „A Valóság” címmel meghirdetett program, szinte mesebeli-ideális kidolgozottsággal szólalt meg. Mozart: *Così fan tutte* nyitányában Schellenberger olyan tempót vett, amelyben volt idő a hangok kijátszására, ugyanakkor a kidolgozott-megformált motívumok egymásutánjából virtuóz összhatás alakulhatott ki. Veress Sándor Passacagliájában Schellenberger játszotta az oboaszölamot, s emellett irányította a kislétszámú vonós-együttest. Ez néha nem is volt egyszerű feladat; mert az oboakotta lapjainak elrendezését megtervezte ugyan, de amikor vezényelni kellett, nem tudta hova tenni hangszerét. Balkézben oboával (sajátos vezénylőpálca!), főként jobb kézzel irányította a vonósokat (a parti-

túra lapozása további problémát jelentett) – szerencsére nem volt szükség aktuális beavatkozásokra.

Az estet Sosztakovics: XI. szimfóniája tette emlékezetessé. A nagylétszámú zenekar egy emberként, odaadón szólaltatta meg. Átélték a monumentalitást; nem érezték ballasztnak, és nem is akarták plakátszerűvé egyszerűsíteni. Pedig korántsem egyszerű ez a kompozíció; az unisonók rendkívül veszélyesek, a faktúra olyan, hogy a legkisebb figyelmetlenséget is feltűnteti – ezúttal a zenekari játék koncentráltága készítette jóleső figyelemre a hallgatót, mintegy egy órán keresztül. Nagy feladat, állás-szilárdságot követel az előadóktól, s ezúttal a pécsieknek valóban módjukban állt tudásuk legjavát adni. *Fittler Katalin*

PRÓBAJÁTÉK FELHÍVÁS

A MISKOLCI SZIMFONIKUS ZENEKAR
próbajátékot hirdet

I. TROMBITA EGÉSZ ÁLLÁSRA.

A próbajáték ideje:

2005. május 9. 13. 00. óra

Helye: Miskolci Szimfonikus Zenekar Székháza
(3525 Miskolc, Fábián u. 6/a)

A próbajáték anyaga:

J. Haydn. Esz-dúr trombitaverseny I. tétel (B-trombitán)

Zenekari szölamok:

Beethoven: Leonóra nyitány

Mahler: V. szimfónia

R. Strauss: Don Juan

R. Strauss: Zarathustra

R. Strauss: Till Eulenspiegel

Muszorgszkij: Egy kiállítás képei

Sztravinszkij: Petruska

Bartók: Concerto

Kodály: Hány János-szvit

Ránki: Pomádé király új ruhája

Gershwin: Egy amerikai Párizsban

Csajkovszkij: Olasz capriccio

Jelentkezés: írásban, szakmai önéletrajzzal (kérjük az elérhetőséget is megadni!) a zenekar irodájában 2005. április 30-ig levélben, vagy személyesen (a fenti címen).

A zenekari szölamok kottái az irodában átvehetők, ill. igényelhetők: H.-CS.: 9–16 óra között, P.: 9-13 óra között a 46/323-488-as telefonszámon.

Sir László
igazgató

Miskolc, 2005. március 17.

A Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara gordonka szölamvezetői és tutti próbajátékot hirdet.

A szölamvezetői állás elnyeréséhez a tutti + szölamvezetői zenekari anyag, valamint a szölamvezetői szölam-anyag eljátszása szükséges, a tutti álláshoz a tutti zenekari anyagot, + a tutti szölamanyagot kell tudni. Tutti állás betöltéséről a szervezői ág helyezettjei, ill. a tutti ág legjobbjai között a bizottság dönt.

Tutti zenekari anyag:

Beethoven: IX. szimf. IV. tétel eleje

Beethoven: II: szimf. II. tétel eleje

Verdi: Requiem – Offertorio eleje

Bartók: Csodálatos Mandarin – 69 előtt 1 ütemtől 71-ig

Bartók : Concerto I. tétel 242-272, 476 – végig

V. tétel 231-255

Szölamvez. zenekari anyag:

Brahms: B-dúr zg. verseny III. tétel 71

ütemtől (D) tétel végéig

Liszt: Tassóból a két szölam

Tutti szölamanyag:

Bach: Preludium 4,5,6 szvit

Haydn: D-dúr gordonkaverseny I. tétel + kadencia/Gendron/

Szölamvezető szölamanyag:

Bach: D-dúr Preludium

Haydn: D-dúr I. tétel + Kadencia

Schubert: Arpeggione-szonáta I.

Próbajáték időpontja: 2005. május 5. 10.00 óra MR VI. stúdió

Zongorakísérőt a Rádió nem biztosít.

Részletes önéletrajzot, a Magyar Rádió RT. Bartók Főszekr./Zenekari Iroda

1088 Bp. Bródy S. u. 5-7 címére kérjük beküldeni 2005. április 30-ig

Bővebb felvilágosítást a 328-8326-os telefonon adunk. A fenti művek kottaanyaga a MR Zenekari Irodájában vehető át.